

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 65 0 Rs 948197 26 Rev
Sarajevo, 03.07.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Sanele Kovač-Grabonjić, kao predsjednice vijeća, Gorana Nežirovića i Adnana Baručije, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja S.Ć. iz S., T.z.l.broj ..., koga zastupa punomoćnica Alma Katović, advokat iz Sarajeva, ul. Hamdije Kreševljakovića broj 7a, protiv tuženog JU Zavod za hitnu medicinsku pomoć Kantona Sarajevo, ulica Kolodvorska broj 14, koga zastupaju punomoćnici Alija Galijatović i Mirza Pecikoza, advokati iz Sarajeva, radi utvrđenja, isplate i zaštite od diskriminacije, vrijednost spora 500,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 65 0 Rs 948197 24 Rsž od 09.12.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj 03.07.2026. godine, donio je:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbijaju se zahtjevi tužitelja i tuženog za naknadu troškova nastalih u povodu revizije.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sarajevu broj: 65 0 Rs 948197 22 Rs od 29.11.2023. godine odlučeno je kako slijedi:

„Odbacuje se, kao nedopuštena, tužba tužitelja kojom traži da se utvrdi da su pismeno upozorenje tuženog broj 01-5713/21 od 08.11.2021. godine i Odluka tuženog 01-02-7040/21 od 22.12.2021. godine nezakoniti, te da se isti poništavaju, kao i da se utvrdi da tužitelj nije počinio povredu radne obaveze, što je dužan da trpi tuženi.

Odbija se tužbeni zahtjev kojim je traženo da se utvrdi da je tuženi povrijedio pravo tužitelja na jednako postupanje u odnosu na druge radnike, te da se obaveže tuženi da tužitelju nadoknadi štetu u iznosu od 500,00 KM počev od podnošenja tužbe do isplate u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja.

Odbacuje se, kao nedopuštena, tužba tužitelja koja se odnosi na eventualni tužbeni zahtjev kojim traži da se utvrdi da su pismeno upozorenje tuženog broj 01-5713/21 od 08.11.2021. godine i Odluka tuženog 01-02-7040/21 od 22.12.2021. godine ništavi, te da kao takvi ne proizvode pravno dejstvo, te da se obaveže tuženi iste uništiti iz personalnog dosijea tužitelja, u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja, te da se utvrdi da tužitelj nije počinio povredu radne obaveze, što je dužan da trpi tuženi.

Odbija se eventualni tužbeni zahtjev kojim je traženo da se obaveže tuženi da tužitelju nadoknadi štetu u iznosu od 500,00 KM počev od podnošenja tužbe do isplate u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja.

Odbija se eventualni tužbeni zahtjev kojim je traženo da se utvrdi da je tuženi povrijedio pravo tužitelja na jednako postupanje u odnosu na druge radnike.

Tužitelj je dužan tuženom naknaditi troškove parničnog postupka u iznosu od 982,80 KM, u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja.“

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 65 0 Rs 948197 24 Rsž od 09.12.2025. godine žalba tužitelja je odbijena i prvostepena presuda potvrđena. Istom presudom odbijen je zahtjev tuženog za naknadu troškova nastalih u povodu žalbe.

Protiv drugostepene presude, pozivom na odredbu člana 237. stav 3. Zakona o parničnom postupku, reviziju je blagovremeno izjavio tužitelj i to zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija dopusti i nakon toga usvoji te pobijana presuda preinači tako da se u tužbeni zahtjev usvoji u cijelosti, uz obavezivanje tuženog na naknadu troškova cjelokupnog postupka, ili pobijana presuda ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

U podnesenom odgovoru na reviziju tuženi je osporio osnovanost revizijskih navoda i predložio da se revizija odbaci kao nedozvoljena ili odbije kao neosnovana.

Nepotrebno je tužitelj podnio vanrednu reviziju u ovoj pravnoj stvari pozivom na odredbu člana 237. stav 3. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu: ZPP), budući da je u ovoj pravnoj stvari dozvoljena redovna revizija iz člana 237. stav 2. ZPP.

Naime, tužitelj je svojim zahtjevom tražio da se pismeno upozorenje tuženog od 08.11.2021. godine poništi kao nezakonito, ali je istovremeno to pismeno upozorenje označio i kao diskriminatornu radnju tuženog, povodom koje je zahtijevao utvrđenje povrede prava na jednako postupanje i naknadu štete. Dakle, u ovoj pravnoj stvari se radi o antidiskriminacionom postupku iz člana 12. Zakona o zabrani diskriminacije BiH,² u kome je revizija uvijek dozvoljena u smislu člana 13. stav 2. istog Zakona.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe člana 241. stav 1. ZPP, ovaj sud je odlučio:

Revizija nije osnovana.

Neosnovano tužitelj prigovara u reviziji da je pobijana presuda zahvaćena povredom odredaba parničnog postupka iz člana 209. u vezi sa članom 191. stav 4. te članom 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Pobijana presuda nema kontradiktornosti ili druge nedostatke uslijed kojih se ne bi mogla ispitati. Obrazloženje drugostepene presude sadrži jasne i dovoljne razloge koji opravdavaju činjenične i pravne zaključke na kojima je ista zasnovana i koji omogućavaju njeno ispitivanje. Stoga obrazloženje drugostepene presude po svome sadržaju odgovara zahtjevu koji je u tom pogledu propisan odredbom člana 191. stav 4. ZPP.

Tačno je da član 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda osigurava svakom licu da se povodom bilo kojeg njegovog zahtjeva, koji je povezan sa njegovim građanskim pravima i obavezama obrati sudu. Iz „prava na sud“ proističe i „pravo pristupa sudu“, kao jedan njegov konstitutivni aspekt (Evropski sud za ljudska prava, predmet Golder i Osman protiv UK, presuda od 28.10.1998. godine). Međutim, pravo na sud nije apsolutno i može da bude podvrgnuto različitim ograničenjima, jer ono po svojoj prirodi zahtijeva regulaciju u državi. Ograničenja se mogu ticati određenih elemenata prava pristupa sudu (npr. javnost postupka, utvrđivanje samo specifičnih pitanja) ili prava pristupa uopšte

¹ „Službene novine Federacije BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

² „Službeni glasnik BiH“ broj: 59/09 i 66/16

(Evropski sud za ljudska prava, predmet Kreuz protiv Poljske, aplikacija br. 28249/95, presuda od 19.06.2001. godine), pod uslovom da takva ograničenja teže legitimnom cilju i da postoji razuman odnos proporcionalnosti između upotrijebljenih sredstava i cilja koji želi da se postigne.

U konkretnom slučaju pobijano pismeno upozorenje tuženog od 08.11.2021. godine doneseno je primjenom odredbe člana 97. stav 2. i 3. Zakona o radu FBiH³.

I prema ocjeni ovog revizijskog suda, ograničenje iz člana 114. u vezi sa članom 97. stav 2. i 3. Zakona o radu FBiH na koje su se pozvali sudovi nižeg stepena, u konkretnom slučaju teže legitimnom cilju, a postoji i razuman odnos proporcionalnosti između upotrijebljenih sredstava i cilja koji želi da se postigne.

Član 97. stav 1. Zakona o radu FBiH propisuje da poslodavac može otkazati ugovor o radu radniku, bez obaveze poštivanja otkaznog roka, u slučaju da je radnik odgovoran za teži prijestup ili za težu povredu radnih obaveza iz ugovora o radu, a koji su takve prirode da ne bi bilo osnovano očekivati od poslodavca da nastavi radni odnos.

U slučaju lakših prijestupa ili lakših povreda radnih obaveza iz ugovora o radu, ugovor o radu se ne može otkazati bez prethodnog pisanog upozorenja radnika (stav 2. člana 97.). Pisano upozorenje iz stava 2. ovog člana sadrži opis prijestupa ili povrede radne obaveze za koje se radnik smatra odgovornim i izjavu o namjeri da se otkáže ugovor o radu bez davanja predviđenog otkaznog roka za slučaj da se prijestup ponovi u roku od šest mjeseci nakon izdavanja pisanog upozorenja poslodavca (stav 3. člana 97.)

Odredbe stavova 2. i 3. člana 97. Zakona o radu FBiH predstavljaju implementaciju Preporuke broj 166 o prestanku radnog odnosa, koju je Međunarodna organizacija rada donijela kao dopunu svojoj Konvenciji broj 158 o prestanku radnog odnosa na inicijativu poslodavca od 22.06.1982. godine. Navedenom Preporukom, za postupak prije otkazivanja, propisano je kako radni odnos radniku može prestati zbog povrede radne obaveze, koja prema važećem nacionalnom pravu ili praksi predstavlja opravdan razlog za otkaz tek u slučaju ponavljanja, uz uslov da ga je poslodavac na to pisanim putem upozorio (član 7. Preporuke).

Dakle, obaveza prethodnog upozorenja radnika iz člana 97. stav 2. predstavlja procesnu pretpostavku za zakonit otkaz ugovora o radu (preduslov za zakonit otkaz). Navedeno upozorenje je jednostrani akt, odnosno izjava poslodavca, uspostavljena u korist radnika.

Prema pravnom shvatanju Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine, izraženom u Odluci broj 18 0 Rs 050037 22 Spp od 22.02.2022. godine, poslodavčevo upozorenje radniku na obaveze iz radnog odnosa i mogućnost otkaza nije odluka protiv koje bi radnik imao pravo na sudsku zaštitu i takvu tužbu treba odbaciti.

Suprotno pravnom stavu revidenta, pismeno upozorenje koje je tuženi dao tužitelju, nije odluka kojom se konačno rješava o pravu radnika u smislu odredbe člana 104. Zakona o radu, već je to samo izjava koja nema neposredni pravni učinak i kojom još uvijek nije povrijeđeno pravo tužitelja iz radnog odnosa. Takva izjava (upozorenje) zapravo je ustanovljena u korist zaposlenika i odraz je zakonske obaveze poslodavca ukoliko radnik krši obaveze iz radnog odnosa, jer bez takvog upozorenja nema pretpostavki za otkaz ugovora o radu uslovljenog

³ „Službene novine FBiH“ broj: 26/16 i 19/18

ponašanjem radnika. Opravdanost takvog upozorenja, na čemu neosnovano insistira revident, ne može se neposredno pobijati pred sudom, već se neosnovanost takvog upozorenja može dokazivati u eventualnom sporu protiv odluke o prestanku ugovora o radu. Stoga sudska zaštita protiv izrečenog pismenog upozorenja nije moguća, zbog čega takvu tužbu treba odbaciti, kako je to pravilno zaključio i drugostepeni sud.

Pravilno su sudovi nižeg stepena odbili kao neosnovan tužbeni zahtjev za utvrđenje diskriminacije (povreda prava na jednako postupanje), primjenjujući pravilo o teretu dokazivanja iz člana 15. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije BiH⁴ u vezi sa članom 12. stav 3. Zakona o radu FBiH, prema kojem osoba koja se poziva na diskriminaciju mora učiniti vjerovatnim (dokazati opravdanu sumnju) da je došlo do diskriminacije.

Naime, za utvrđenje diskriminacije važno je da se različito (nepovoljno) postupanje prema određenoj osobi može uporediti s postupanjem prema drugoj osobi u sličnoj situaciji, odnosno komparatorom, s tim da je glavna razlika između njih pravno zaštićena osnova (zabranjena osnova). Stoga je zadatak tužitelja da sa stepenom pretežne vjerovatnoće uvjeri sud da postoje osobe s kojima se povoljnije postupalo, ili da bi se povoljnije postupalo, a da je jedina razlika između njih pravno zaštićena osnova (član 2. stav 2. i član 3. Zakona o zabrani diskriminacije BiH u vezi sa članom 8. stav 1. Zakona o radu FBiH).

U konkretnom slučaju tužitelj nije sa stepenom pretežne vjerovatnoće dokazao različito postupanje, kako su to pravilno zaključili i sudovi nižeg stepena, za koji zaključak su dali pravilne razloge koje u svemu prihvata i ovaj sud, bez potrebe za njihovim ponavljanjem.

Kako nije utvrđena povreda prava na jednako postupanje, to su sudovi nižeg stepena pravilno odbili zahtjev za naknadu štete.

Na osnovu svega izloženog valjalo je primjenom odredbe člana 248. ZPP reviziju odbiti kao neosnovanu.

U skladu sa odredbom člana 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava revizije jer isti nije postigao uspjeh u revizijskom postupku, dok je primjenom odredbe člana 397. stav 1. u vezi sa članom 387. stav 1. ZPP odbijen zahtjev tuženog za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju jer ti troškovi nisu bili potrebni radi vođenja parnice.

Predsjednica vijeća
Sanela Kovač-Grabonjić, s.r.

⁴ „Službeni glasnik BiH“ broj: 59/09 i 66/16